

Každý jsme jedinečná bytost; odlišně vypadáme, chováme se a máme jiné názory. Stejně jako sněhové vločky, které padají na zem ze zimní oblohy, i my lidé se lišíme svým vzhledem a cestou, kterou putujeme. Zároveň tu však existuje rovnost. I přes všechny odlišnosti etické, náboženské, či názorové – jsme si rovni.

Ne všichni si však tento fakt uvědomují, neovládají schopnost vžít se do druhého a soucitu. Vnímají společnost jako JÁ a ONI, nikoli jako MY. Počátek problémů, jarní slunce pro sněhové vločky.

Jak jsem již zmínila, lišíme se svými názory. Máme právo na svůj vlastní názor a také jej svobodně projevit. Tady se však ozve hlas politické korektnosti: „Není to urážlivé, sexistické, společensky poškozující? Musíš svůj názor vyjádřit přijatelně a neutrálně!“ A proč?

Pokud zvolíme nevhodná slova, můžeme tím ublížit a způsobit újmu nejen ostatním, ale především sobě. Někteří lidé se hlásají urážlivými projevy schováni za maskou svobodného projevu. Dokud se neshodují se skutkovými podstaty v trestním zákoníku, není důvod, proč by to nemohli říci, nebo ne? Neuvědomují si však, že za maskou opravdu schováni nejsou. Naopak po vyřčení jejich názoru je vidíme naprosto transparentně. To jak člověk vnímá ostatní je pouze odrazem jeho samotného. Ten člověk nemluví o těch lidech, mluví sám o sobě. Tak je vnímá on, protože on takový je. Tyto sněhové vločky si svými slovy vytvoří své vlastní privátní slunce. Proč tedy neberou ohled na sebe a nemají respekt alespoň k sobě, když už ne k ostatním? Používáním politické korektnosti by alespoň své vlastní tání oddálili, i když by museli omezit svou svobodu slova. Myslím, že by politickou korektnost lidé měli praktikovat ze své vlastní vůle, bez ohledu na zákony, s ohledem na respekt k ostatním, ale především k sobě.

Pokud se však nemůžeme spolehnout na lidskou morálku a vlastní uvědomění, je omezení zákony více nežli nutné. Souhlasím s tím, že politická korektnost nám umožňuje omezovat nevhodné projevy a diskriminaci. Někteří občané si totiž někdy nezvládají uvědomovat, že jejich slova by mohla někomu ublížit. Nedokážou si dát takovou zpětnou vazbu a sebereflexi, aby si své špatné chování a jednání uvědomili. Politická korektnost nesahá historií velmi daleko, jsme jako děti, které hledají hranice toho, co si mohou a

nemohou dovolit, zkusíme. Ale stejně jako ty děti i my a náš veřejný projev hranice potřebujeme. Jinak si nikdy neuvědomíme, že se něco nesmí a zvykneme si na to. Lidstvo má totiž často v oblibě si na něco zvykat.

Žádný extrém není v pořádku. Není v pořádku, kdybychom tolerovali urážení, ale také není v pořádku, abychom vše brali jako citově zabarvené. Kdo hledá, ten najde. A pokud někdo vyjadřuje svůj názor, ti kteří s ním nesouhlasí, v něm urážku najdou opravdu, ale opravdu snadno. I když to tak myšleno nebylo. A ano, mohlo by tak dojít k dezinformování společnosti. Proto nejen my, ale i politická korektnost by měla mít své hranice.

Tam, kde již žádné zbraně v boji nepomůžou, přichází na řadu to nejmocnější, co máme – slova. Říká se, že papír a tužka, jsou ty nejmocnější zbraně. Nezneužívejme je. Vždyť i já teď tady bojuju pomocí slov, svobodně, bez zbrojního pasu. Ruce vzhůru vážení.